

den hele akademiske Spidsborgerlighed, der i Pers Øjne var Landets egenlige Ulykke.

Den blege, unge Taler, som stod der paa Stolen og fægtede begejstret med Armene, var en Digter ved Navn Povl Berger. Med Tilslutning fra Drikkebrødrene rundt om kaldte han først Dr. Nathan sin „Helt“, derpaa sin „Gud“ og tilsidst sin „Frelser“, og efter endelig at have tømt sit Glas, knuste han det til hans Ære i sin Haand, saa Blodet løb ham ned over Fingrene.

Per sad med aaben Mund. Han havde en Fornemmelse af at befinde sig i et Galehus.

I Løbet af Natten fik Selskabet stadig ny Forøgelse. For at skaffe Plads maatte der tilsidst sættes endnu et Par Smaaborde derind, og af Hensigtsmæssighedshensyn anbragtes saa disse ikke i Fortsættelse af de andre men paa Siden, saa den hele Samling dannede et Kors. Men da hørtes pludselig et Brøl og et Dunderslag i Bordet. Det var Fritjof, der raabte:

„Vi vil ikke sidde her under det forbandede Galilæer-Tegn! ... Jeg faar Kvalme af al den Fromhed! ... Lad os danne en Hesteko! Vi vil forskrive os til Fanden ved at hædre hans Fodbeklædning! ... Flyt ud, Venner!“

Og da man havde føjet ham, og alle igen var kommen tilsæde efter Forstyrrelsen, løftede han sin fyldte Pokal og fremsagde:

„Jeg hilser dig, Lucifer! Hellige Oprører! Du, Frihedens og Glædens Skytsaand! Alle Djævelungers Gud! ... Tildel mig endnu mangan fed Smørgrosserer, og jeg vil opbygge dig et Alter af Østersskaller og tømte Champagneflasker! ... Hej, Vært! ... Gripomenus! ... Mere Vin her! ... Et